

Adolfas Ramanauskas-Vanagas gymnasium

Eglė Arbutavičiūtė, IV a

Teacher Agnė Ingelevičienė

Corona in a gown of coma

You see, it is a rather sensible advice not to fall asleep while sinking in a bathtub, and once again one ought to comprehend those rupturing mothers whose ingenious offsprings plunge their heads into the deep waters of their cereal bowls. Certainly unreasonable, that is to say. Even reckless, if you ask me, because the inhaled liquid accumulates in the lungs. Therefore, by the time dear mother ceases her repertoire, your corpse will have been hammering impatiently on the Saint Abraham's doors for 10 minutes. Something alike I faced last year, but neither did I have a bathtub nor did I get entangled in any business with cereals. The myocardium clogged. Undeniably, the moisture amassed in the zone of eyes would have accelerated the clearing process, however you did not cry not because the gutters got crammed as if downpipes with leaves in autumn, you just did not know how to make the tears ooze. God knows how a heart attack had not befallen to me considering such sluggish pulse, acutely plummeting blood pressure and I rather not even commence illustrating the heart muscle itself-like a "plotkelė" during Christmas eve it revealed itself as rigid and stale, slice and distribute I thought, as long as you reprieve yourself from consuming it. Mighty though the propulsion of my body stang, neither was I able to replace it with another motor nor to visit a health clinic, wherever Corona went, everywhere she was sheltered. Anyway, I was suggested to lie down a little, although nowhere did they note down that I was about to lie in a coma bed.

I must admit that correctly people say about the ailing ones, they can hear each and every sound from the gossips of nurses to their luring chattering with handsome doctors. The sheets of the book your mum tenderly reads you in your hospital room now turn over as raucously as the bells resonate after church service, or so you think so at least. Your lips are tied up by anaesthetics, while indeed you are widely smiling, once your longing friends change your internal burned out bulb. Even after the visiting hours, their all sorts of whereabouts witnessing shadows still hover in the room. The aroma of violets, the freshness of moss in centuries witnessing forests, the molecules of pure air settle on the sterile blanket, highlighting my fragile human silhouette, simultaneously inflicting a flourishing ecosystem on my hospital bed. Without saying, my flowers have to be watered, otherwise they may perish. Since, as it is well acknowledged, coma patients cannot anytime they like cross themselves out of the dead one's list, therefore from time to time an educated stranger would water my precious plants. Uncle Nietzsche poured the independence of human mind while the petals of flowers were tapped with existentialists' happiness formulas. So optimistically did they brandish with their watering cans that after a while mister Dostoevsky desisted from bringing numerous barrels, namely due to the scarcity of my internal anguish that currently did not fill up even a third of the capacity of a container. Jokes aside, coma not at all amusing, no sooner will you recover than the machines will be unplugged from you. Sparser though accumulations in my vessels have become, with a view to preserving my funeral funds, the doctors proposed one final treatment and so unprecedented machinery was attached to me. Such an overload of wires occurred that even my ears were incorporated. New wires, new medicine. And what did not follow afterwards, rock and roll notes would constantly clash face to face with erythrocytes, alternative music genres caused suspicious surging of blood plasma and, of course, without a droplet of

shame the great Mozart and his grand piano clanged through the whole digestive tract. The situation has become so critical that an old lady occupying the room next door had cursed me with more curses than there are beads in her rosary. But holy spirit, exactly that day marks a breakthrough in my health. Blood around the heart and in the vessels erupted as if from the hatches of a dam. Apparently my own produced music from the machinery to my body was being pumped. All the harmonies and rhymes, all the vocals and instruments in the form of electrical impulses were flashing in my myocardium like starts. Jesus, how lovely how soothing that was. Like a leech I sucked that sound, now my completely exhausted soul's ship was resonating with my music, except this time there was bright light seen in the horizon, and the sighting of those same nurses were heard more explicitly and the tone in the muscle was retrieved-the wires fell detached, I woke up out of coma.

The doctors warned me though that on account of humanity's stupidity or malignancy the coma, isolating one from the world and people, might strike once again. But you know I will be frank, any sort of thrombus can easily be knocked down with your green watering can while caressing your flowers or by poisoning it with too pure air in the woods or for instance by leaning on a good friend's shoulder. Last but not least, provided that you dive in in the deepest corners of culture and literature, any self-respecting thrombus will surely crawl out of your body through those wires with no additional encouragement. Behold, here is my disease case, if the latter measures succeeded in pulling me out of coma, they will undoubtedly arouse inspiration in any kind of life crises.

Korona, apsisiautusi komos skraiste

Supranti ne veltui nepatartina užsnūsti vonioje, o motinos ant savo išradingų jauniklių paleidžią gerklę, kai šie tyrinédami dribsnių ir pieno jūrą, apribotą 450 ml tūrio bliūdeliu, įnardina ten savo galvą. Tai tiesiog neprotinga. Netgi kvaila, nes įkvėpus plaučiuose kaupiasi skystis, todėl dar motinėlei nebaigus savo repertuaro atlikti tavo lavonas bus pas švetą Abraomą į vartus jau 10 minučių kaip bestuksenąs. Praeitais metais ir man panašiai buvo, tik kad aš nei vonią turiu, nei su dribsniais į kažkokius reikalus buvau įsivėlus. Man miokardas užakėjo. Drėgmė, susikaupusi akių zonoje, būtų katalizavusi valymą, bet neverkei ne todėl, kad surenkamieji latakai buvo užsikišę kaip lietvamzdžiai žvarbią rudenio dieną, tačiau tu paprasčiausiai nemokėjai. Nežinau, kaip neištiko manęs insultas, kai pulsas taip sulėtėjo, kraujospūdis bene greičiau nei žmogus nuo vapsvos skuosdamas mažėjo, o pats raumuo kaip plotkelė per Kalėdas tapo-kietas ir sužydėjęs, nors laužk ir dalink, kad tik pačiai valgyti nereikėtų. Perstėjo tą organizmo varomąją pompą, bet nei aš ją atjungti ir kitu motoru pakeisti galėjau, nei į polikliniką eiti, Korona gi valkiojasi ir visuose užkabariuose prieglaudą randa. Žodžiu, atsigulti pasiūlė, tik nežinojau, kad į komą.

Teisingai sako žmonės, viską klipata girdi, ir kaip seselės liežuvauja ir kaip gražius daktarus gundo. Įsitempia ausys ir knygos, kurią mama palatoje tau mamišku balsu skaito, lapų šiugždesys tarsi varpai po Mišių skamba tuomet. Tavo lūpos surištos anestetikais, o ištikrųjų tu dantis rodai, kai viduje perdegusią leputę išsuka ir nauja pakeičia tavęs išsiilgę draugai. Net vizitavimo valandoms pasibaigus, vis dar sklando ore jų užsilikę šešėliai, prisigėrę ivairiausių buvojimo vietas bylojančių kvapų. Žibučių aromatas, samanų gaivuma, apkerpėjusios sengirės tyro oro pėdsakai nusėda ant sterilios antklodės, pabrėžiančios žmogiškojo trapumo siluetą, ir fotosintezei siurbdama palatos šešėlius lovoje suveša visa ekosistema. Žinoma, ją laistyti reikia,

juk kitaip ir nusibaigti gali. Kadangi, kaip žinia, komos pacientai bet kada panorėję iš grabo lentos savo vardo neišbrauks, todėl mano augaliukus koks išprusęs praeivis vis salietra palaistydavo. Patys jau pakaruokliai būdami ir nieko žemėje daryti nebeturintys inteligentai, geromis trąšomis mano gėleles pamaitindavo. Dėdė Nyčė nerpriklausomo žmogaus dvasią pylė, egzistencialistai laimingo gyvenimo formulių dulkelėmis žiedlapius tapšnojo. Taip optimistiškai tie laistytojai tais savo laistytuvais į visas puses kaip laikrodžio švytuoklė kryptinėjo, kad laikui bėgant Dostojevskis nustojo pas mane savo bidonus nešiotis, nes vidinių kančių išteklių pas mane tokie nusekė buvo, jog net trečdalis talpos neprispildydavo išsinešimui. Vis dėlto koma ne juokas, aparatų nuo tavęs neatjungs, kol kairė krūtinės dalis sustabarėjusi. Neblogai jau buvo praretėję meokardo kraujagyslių sąkaupos, kai daktarai, su paskutine viltimi dar mano laidotuvių pinigėlius pataupyti, naujus aparatus prijungė. Tokia galybė buvo tų laidų, kad ir į ausis jų prigrūdo, jog jungčių paviršiaus plotą padidintų. Nauji laidai, nauji ir vaistai. Bet ko tik ten nebuvo, ir rokenrolo natos į eritrocitus kraujagyslėse kaktomuša susidurdavo, ir alternatyviosios muzikos žanrai keistus kraujo plazmos bangavimus sukėlė, žinoma, ponas Mocartas nepasikuklino ir po visą virškinamąjį traktą fortepionu savo Lakrimosą žvangino. Situacija buvo tapusi tokia kritiška, jog kitoje palatoje gulėjusi senutė mano beženklį kūną tiek keiksmų prakeikė, kiek jos rožančiuje karoliukų nėra. Tačiau būtent tada įvyko proveržis mano sveikatoje. Kaip pro užtvankų liukus, čiurkšlėmis kraujas širdies ertmėje ir aplinkui tą vietovę švokšti pasileido. Pasirodo, mano kurtą muziką tais laidais aparatai į kūną pompavo. Visos harmonijos ir visi ritmai, visi vokalai ir instrumentai nerviniais impulsais širdy kaip žvaigždės žibėsėjo. Jėzau, kaip gražu pagalvojau, kaip gražu. Kaip dėlė aš čiulpiu tą garsą, mano nusilpusios sielos laivelis dabar rezonavo į taktą su mano muzika, tik šį kartą horizonte laivo keleiviai matė šviesą, geriau girdėjo tų pačių seselių aikčiojimus, o raumenys atgavo tonusą-laidai atitrūko nuo kūno, aš pabudau iš komos.

Nors dėl žmonių kvailumo ar piktybiškumo daktarai mane įspėjo, jog bet kada ir vėl galiu papulti į tokią komą, izoliuojančią nuo pasaulio ir nuo žmonių, bet betkokį trombą galima greitai nukenksminti. Ar tai suploti savo žaliu laistytuvu, gėlynėlį belaistant, ar tai per daug grynų miško oru apnuodyjant, ar, pavyzdžiui, ant gero draugo peties išsiverkus, o galiausiai taip giliai į kultūrinius bei literatūrinius kampelius panirus, jog tas trombas iš nuobodulio pats tais laidais iš mano kūno iššliauš. Tai va, tokia ta mano ligos istorija, jeigu pastarosios priemonės iš komos prikelti gali, tai ir per bet kokią kitą gyvenimo krizę įkvėpimą suteiks.